

Συζήτηση και κλείσιμο της έκθεσης Λυδίας Δαμπασίνα "Party's over-Starts over" στο Μουσείο Αλεξ Μυλωνά – Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στο Θησείο την Κυριακή 27 Ιανουαρίου 2013.

Θα μιλήσουν οι:

Χριστόφορος Μαρίνος, Ιστορικός Τέχνης, Επιμελητής, Πρόεδρος της ΑΙCΑ ΕΛΛΑΣ

Στέλιος Στυλιανίδης, Ψυχαναλυτής, Αναπληρωτής Καθηγητής Κοινωνικής Ψυχιατρικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Η έκθεση είναι μια παραγωγή του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και παρουσιάζεται στο πλαίσιο του Athens Photo Festival 2012.

Λυδία Δαμπασίνα

Έχω ένα πολύ μικρό κείμενο να διαβάσω, λοιπόν, άρχισα αυτήν την δουλειά το 2008, όταν η κρίση δεν είχε έρθει ακόμη στην Ελλάδα και την ονόμασα Party's over (Το γλέντι τελείωσε). Από χρόνια η ελαφρότητα της ελληνικής κοινωνίας μου ήταν μία διαρκής έκπληξη. Η ανησυχία συνοδεύτηκε από ένα είδος ελπίδας ότι οι κυβερνήσεις θα άρχιζαν να λαμβάνουν νέα μέτρα, υιοθετώντας μια νέα οικονομική πολιτική. Τρία χρόνια αργότερα, με την οικονομική κρίση να παίρνει ειδικά στην Ελλάδα δραματικές διαστάσεις, η δουλειά μου ολοκληρώθηκε με τον τίτλο Starts over (Το γλέντι ξαναρχίζει). Η αύξηση των ανισοτήτων παίρνει γεωμετρικές διαστάσεις. Οι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης «έπαιξαν έναν αισχρό ρόλο στον κατήφορο που πήρε η χώρα». (Alex Preston) και κατά τον Amartya Sen «συνεχίζουν, χωρίς κανένα περιορισμό της ανεξέλεγκτης ισχύος τους, να εκδίδουν μονομερώς διαταγές και να θέτουν σε κίνδυνο την ίδια τη δημοκρατία της Ευρώπης».

Δεν σχολιάζω μόνο την επικαιρότητα, την κάνω διαχρονική, κάθε φράση των κειμένων έχει μια **ιστορία**. Λόγω του θέματος – της κρίσης- ηθελήμενα το κείμενο συχνά εικονογραφεί και υπάρχουν κάποιες εικόνες: το ποτήρι με το νερό- τα σταφύλια- το ψωμί- που με τρόπο υπερρεαλιστικό ξαφνικά δίνεται στα μάτια η μεταφορά της πραγματικότητας.

Σε όλα μου τα έργα οι νεκρές φύσεις κάνουν παραπομπές σε μια ζωγραφική. Σε 3 μόνο εικόνες μου υπάρχουν άνθρωποι, αυτά τα πρόσωπα δεν είναι πορτραίτα, είναι και αυτά «Νεκρές φύσεις», είναι **αρχέτυπα**.

Κτίζω με την φωτογραφία με βάση την ζωγραφική. Αυτές οι εικόνες είναι τα σύγχρονα εμβλήματα, μία μορφή αρχαίας (antica) επικοινωνίας, όπου διαβάζουμε κείμενα που προέρχονται, τα περισσότερα, από τον ημερήσιο τύπο, εικονογραφημένα αινίγματα, που συνδυάζουν εικόνα και λόγο στην ίδια επιφάνεια. Η επαναληπτικότητα δημιουργεί ρυθμούς, το τραπέζι είναι το πεντάγραμμο. Ανήκω σε μια αυστηρή παράδοση ζωγραφικής και χωρικής, και συνθέτω με ένα σταθερό δικό μου μέτρο. Οι εικόνες είναι νοητικές. Ο κόσμος για μένα είναι ραγισμένος και συνεκτικός, δείχνω τα κομμάτια του. Παίρνω αυτά τα κομμάτια, συγκεντρώνω κάποιες αξίες. Η μνήμη είναι γραπτή και οπτική. Η Μελαγχολία είναι διάχυτη, διαβρώνει τους τοίχους, τα βλέμματα, τα αντικείμενα και όλα μπαίνουν σε απόσταση.

Και θα τελειώσω με το κείμενο που έγραψε η Pina Bausch πριν από τον θάνατο της: «Περπάτησα πολύ στη νύχτα. Σκοτάδι και το νοσοκομείο στα φώτα. Ο γιατρός ήταν εκεί. Πρέπει να συνθέσω τον νέο χορό μου. Τον τελευταίο. Μπορεί να πάρει μήνες; Χρόνο; Μου αρκούν πέντε ημέρες... Η βροχή γέμισε τους αγρούς πράσινο. Λάμπουν τα δένδρα. Το σκηνικό μου. Από το βάθος του δρόμου έρχονται με φωνές και κάθονται για πικ νικ στο χώμα. Από μπροστά τους περνάει ο πρότερος βίος. Η μουσική δυναμώνει. Ακούγεται ένα αρμόνιο. Ανάμνηση θεού. Ο Ορφείας στον Άδη. Τα λουλούδια στο βάζο μαράθησαν! Τα θέλω νεκρά για την τρίτη πράξη. Με λένε Πίνα Μπάους. Γερμανίδα. Ο χορός και η σιωπή είναι η ζωή μου. Στο κουτί αυτό από μπισκότα είναι οι φωτογραφίες των έργων μου. Στην ντουλάπα, το παλτό μου».

από, Ελευθεροτυπία - Frankfurter Allgemeine - Τετάρτη 1 Ιουλίου 2009